

LA LLUFA

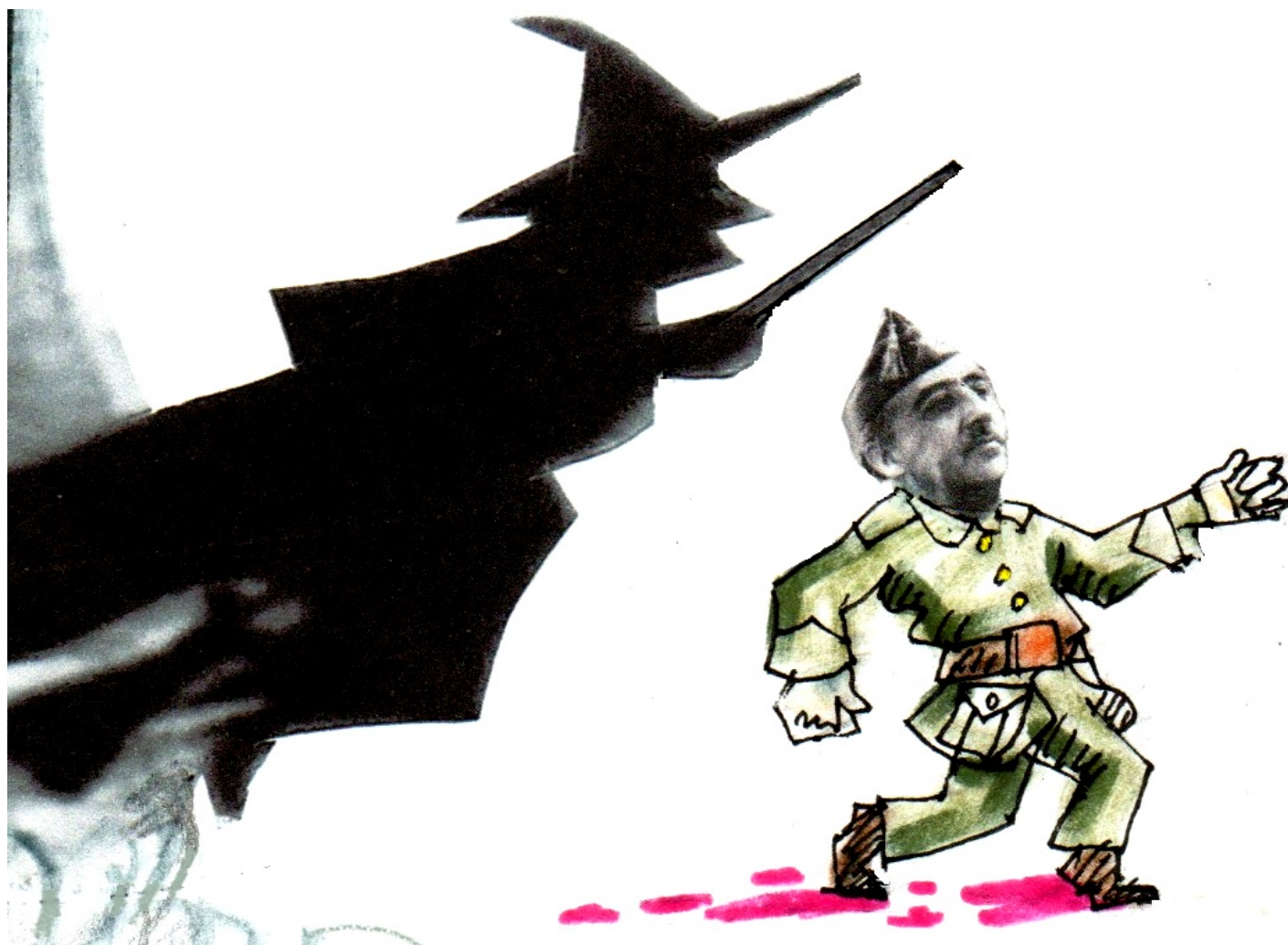
A MEIGA DO PAZO

El Pazo de Meiras era una residència noble, ocupada per gent noble, entre elles, Pardo Bazán. Bazan va morir al 1921, però el descans etern que ella i tothom esperava, no es va complir.

Després de la guerra, les autoritats van decidir que els gallecs havien de fer un present al Caudillo i li van regalar el Pazo. Des d'aquell dia, Pardo Bazan, es convertí en fantasma.

Com a Meiga, el primer que va pensar la Bazan, va ser de fer la punyeta als nous inquilins i, com a feminista, va decidir començar per la dona del Dictador, una mala fleuma de sagristia. Doña Carmen però, es va prendre les mostres extra terrenals com una prova divina i, una vegada ben confessada, s'ho passava teta mentre la Pardo es feia el fantasma pels passadissos. Franco tampoc reaccionava al cruixir de cadenes. Anava tan escortat i era tan pallús que n'hi se n'adonava.

Fa de mal dir, però, al final, cada vegada que arribava el general acompanyat de la seva estranya família, la Bazan agafava les maletes i es traslladava

a la tomba dels seus marits i amants a Madrid. Una mica galdós per ser una meiga coneguda, però el món és així.

Només va reviscolar el seu esperit guerrer de fantasma quan, mort Franco, la família va seguir utilitzant el Pazo. La Bazan no va poder aguantar tanta grolleria ni tanta estultícia i des d'aleshores, cada nit i sovint també durant la migdiada, el Pazo de Meiras es convertia en la banda sonora d'una pel·lícula de terror. I com que els Franco no es distingeixen precisament per la seva valentia, han abandonat Galícia. Ara

Esgotada de fingir-se llop i d'arrossegar cadenes, la Bazan va fer un conjur per aconseguir que el petit xusquero no pesqués ni una sardina. Però tampoc va funcionar perquè els esclaus les hi portaven congelades fins al riu i ell s'ho creia.

diuen que els han tret, però no es veritat, els ha forçat a fugir la Meiga Pardo Bazan, que ja tenia les pàgines plenes de tanta invasió bàrbara.

LLUFA pels fugitius.